

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Echoes of Scotland Street

© Samantha Young, 2014

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2017

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Ивана Шутиноска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2017

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

На улица Шкотска

Саманта Јанг

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРОЛОГ

*Улица Шкотска
Единбург*

Мислам дека ѝ здодеав на баба ми со мојата музика и моето непрекинато дрорење за Еван. Очите постојано ѝ се затвораа и нагло ѝ се отвораа кога одвреме-навреме ќе промрмореше: „Ох, душо“. Моето момче, гореспоменатиот Еван, наскоро ќе стигне во Единбург, па си помислив дека не ќе биде лошо да почекам на предните скали од куќата на баба ми и да ѝ дозволам да си дремне, бидејќи дремката навистина ѝ беше потребна.

Кога ѝ го бакнав збрчканиот образ и се поздравив со неа, баба ми ми возврати со топла насмевка, а очите веќе почнуваа да ѝ се затвораат. Додека излегував од големата куќа, малку подзастанав во пространиот ходник.

Куќата не изгледаше толку голема додека дедо ми беше жив, но кога почина пред три години, куќата магично стана поголема и постудена. Секогаш кога можев, како што направив и претходната вечер, ќе отпатував од малото гратче за да поминам една вечер кај баба ми, а понекогаш дури и цел викенд. Бидејќи куќата на баба ми ја чувствував како мој дом повеќе од куќата на моите родители, ја користев секоја прилика да останам кај неа.

Меѓутоа, не можев да останам цел викенд бидејќи бендот на Еван таа вечер имаше свирка и тој сакаше да

одам да го гледам. Тој беше басист во групата. Многу се радував што ќе го гледам како свири, меѓутоа не се радував на фактот што девојките ќе се обидуваат да му се нафрлат веднаш по свирката, како што ме предупреди другарка ми Каро.

Ја затворив вратата од куќата на баба ми, се симнав по скалите и застанав на последната за Еван да може да ме види. Тој имаше седумнаесет години, беше неколку години повозрасен од мене и штотуку ја имаше земено возачката дозвола. Бараше секаков изговор за да го вози неговото малечко, бучно Пунто, па затоа не ми беше жал што го натерав да дојде дури до Единбург за да ме земе.

Почнав да буричкам низ чантата за да ги извадам телефонот и слушалките за да го поминам времето слушајќи музика, и одеднаш слушнав звук кој звучеше како стапало што се лизга по бетонот зад мене, па изненадено ја заврtev главата.

Погледот веднаш ми се судри со погледот на едно момче.

Стоеше на скалилото предсоседната куќа, на неколку чекори од мене и ме гледаше со запрепастен поглед. Додека гледав во него, срцето почнуваше забрзано да ми чука. Неговата црвенкаста коса беше со средна должина и малку разбушавена, но добро му стоеше бидејќи... длабоко зедев здив кога одеднаш почувствував немир во стомакот. Момчето беше премногу убаво. Такви момчиња немаше во моето училиште. Кога почна полека да се симнува по скалите, впечатливата светлозелена боја на неговите очи стана уште појасна. Имаше неверојатни очи во кои помислив дека можам да потонам. Конечно ги тргна очите од моите, но само затоа што вниманието му беше одвлечено од мојата коса. Се засрамов и тргнав еден прамен зад увото. Очите на момчето го проследија моето движење. Додека бев мала долго време бев исмејувана заради мојата коса, но како што растев почнав да добивам комплименти за неа. Тоа значеше дека бев многу несигурна во врска со реакцијата што другите луѓе ја имаа за мојата коса, но јас не сакав да направам промена.

Косата ја наследив од мојата мајка. Тоа ни беше единственото заедничко нешто. Ми беше долга скоро до половината и ми паѓаше во нежни бранови и природни локни. Не ми беше темно црвена, ниту пак црвенкасторуца. Повеќе наликуваше на костенливо-кафена, но сепак имаше премногу црвенкасти нијанси за да биде кафена. Кога од неа се одбиваа сонцето или светло, баба ми ми велеше дека изгледа како да имам огнен ореол околу главата.

Очите на момчето повторно погледнаа во моите.

Помина многу долго време, продолживме да се гледаме, а јас почувствував дека почнав да треперам од изненадувачката напнатост којашто се појави меѓу мене и непознатото момче.

Барајќи некаков спас, погледот ми падна на неговата црна маица. Носеше маица од бендот The Airborne Toxic Event, а јас почувствував дека на моите усни се појави задоволна насмевка. 'ТАТЕ' ми беше еден од омилените бендови.

„Си ги гледал во живо?“ го прашав со мала завидливост во гласот.

Момчето погледна надолу во маицата како да имаше заборавено што носи на себе. Кога повторно погледна во мене, усната му се свитка на едниот агол, „Камо среќа“.

Почувствував наплив на возбуда од звукот на неговиот глас и несвесно застанав поблиску до оградата од ковано железо која нè одделуваше еден од друг.

„Баш би сакала да ги гледам во живо“.

Тој дојде поблиску до мене, а јас ја тргнав главата наназад. Висок беше.

Јас бев само метар и шеесет сантиметри, а момчето беше речиси триесет сантиметри повисоко од мене. Погледот ми заскита, повеќе не можев да го контролирам, почна да шета по неговите широки раменици, надолу по неговите мускулести раце, па сè до големата дланка која ја имаше ставено околу железните врвови кои ја украсуваа оградата. Нешто како да ми се преврте во

стомакот од самата помисла да го почувствувам допирот на тие раце. Беа мажествени, но нежни, а имаше и долги прсти.

Се вцрвив помислувајќи на тоа што Еван ми го правеше минатата недела, но само што на негово место го замислив момчето. Почувствував вина, ја гризнав долната усна и повторно погледнав во момчето.

Се чинеше дека не забележа какви непристојни мисли ми поминаа низ главата.

„Ги сакаш 'ТАТЕ'?“

Кимнав со главата и одеднаш почувствував срам од личноста која предизвика толку силна реакција кај мене.

„Омилена група ми се“. Малку ми се поднасмевна, а јас веднаш посакав да знам како изгледа кога се смее.

„И мене ми е една од омилените“.

„Навистина?“ Дојде малку поблиску, а неговите очи го истражуваа моето лице како да беше најинтересното нешто што го видел во животот. „Кои други бендови ти се допаѓаат?“

Возбудата што ја почувствував од неговото внимание свртено кон мене, во мене предизвика невообичаен срам, па почнав да ги кажувам сите бендови што ми паднаа на памет и што ги слушав во изминатиот период. Кога завршив, бев наградена со неговата насмевка, а јас останав без здив. Имаше нешто флертувачко во неговата насмевка, но и истовремено нешто невино, шармантно и премногу неодоливо.

Имаше убава насмевка. Многу, многу убава насмевка.

Си воздивнав во себе и се потпрев на оградата.

„Како се викаш?“ ме праша, а гласот му беше тивок бидејќи сега бевме толку блиску еден до друг што можевме да шепотиме и пак да се слушнеме. Можев дури и да ја почувствувам топлината на неговото тело, а фактот што стоевме толку блиску, ме направи премногу свесна за сопственото тело, но и за неговото. Повторно

се вцрвев однатре, и бев благодарна што не бев типична црвенокоса со кожа склона кон црвенеене.

„Шенон“, му одговорив тивко, сигурна дека меѓу нас постои тишина и не сакав да ја прекршам па затоа не бев премногу гласна. „А ти?“

„Кол“, рече тој. „Кол Вокер“.

Тоа ме натера да се насмевнам. Името совршено му одговараше. „Звучи како име на некој херој“.

Кол се насмевна. „Херој?“

„Да. Да имаше зомби апокалипса, херојот којшто ќе се обиде да го спаси светот, би имал име како Кол Вокер“.

Неговата насмевка ми ја стопли душата исто како и неговите очи кои се исполнија со радост.

„Зомби апокалипса?“

„Можно е да се случи“, инсистирав јас бидејќи никогаш не сакав да ја исклучам можноста дека нешто може да се случи.

„Воопшто не изгледаш загрижено дека тоа би можело да се случи“.

Навистина не бев загрижена и само ги кренав рамениците. „Никогаш не сум можела да разберам зошто луѓето се плашат од зомби. Многу бавно се движат и мозокот не им функционира“.

Кол промрмори. „Две многу добри забелешки“.

Јас се насмевнав. „Херој ли си, Кол Вокер?“

Ја почеша брадата и погледна во далечина. „Што всушност значи да се биде херој?“

Се изненадив од длабокото и очигледно сериозно прашање, ги кренав рамениците и реков, „Херој е човек што спасува луѓе“.

Неговите очи повторно погледнаа во мене. „Да, изгледа тоа е“.

Обидувајќи се да внесам ведрина во разговорот, му упатив флертувачка насмевка и го прашав, „Ти спасуваш луѓе?“

Кол се насмеа. „Имам само 15 години. Дај ми шанса“.

Значи, на иста возраст бевме. Бев изненадена. Изгледаше како да имаше околу осумнаесет. „Доста си висок за твоите петнаесет години“.

Неговиот поглед прошета по моето тело и на неговите усни се појави мала насмевка. „Тебе сигурно многу луѓе ти изгледаат високи“.

„Сакаш да кажеш дека сум ниска?“

„Сакаш да кажеш дека не си ниска?“

Јас се намуртив и му реков. „Немој да мислиш дека не сум свесна за тоа, но не е учтиво да коментираш за висината на девојче. Колку да знаеш, многу сум му лута на светот поради мојата висина“.

Му упатив поглед кој велеше „како да не“, а тој прсна да се смее.

„Во ред, јас не сум лут поради тоа што сум висок. Но не треба да си лута поради твојата висина“.

„Не сум“, побрзав да го уверам. „Само сакав да ти докажам нешто“.

„Тоа не беше потребно“.

Се закикотив, мислејќи на нашиот необичен разговор. „Да“.

Кол се насмевна, а јас почувствував голема жештина од начинот на којшто ме гледаше. „Се сомневам дека некој ја забележува твојата висина. Имаш прекрасна коса и неверојатни очи што им го привлекуваат вниманието на луѓето“. Само што ги изговори тие зборови, целиот се вцрве и со раката помина низ косата, како да се засрами од комплиментот што ми го даде.

Моите образи гореа од задоволство. „И ти имаш неверојатни очи“.

Неговата моментална срамежливост исчезна веднаш откако го слушна мојот комплимент. Кол се наведна преку оградата и ми рече, „Те молам, кажи ми дека живееш овде“.

Пред да можам да му одговорам, гласното свирење ја прекина напнатоста меѓу нас, а јас ја завртев главата и видов како Еван се приближува со неговото старо Пунто.

Реалноста ме удри како шлаканица и од некоја причина почувствував чудно чувство на загуба кога повторно го погледнав Кол. „Живеам во Глазгов“, му реков со жалење. Покажав кон автомобилот. „Дојде моето момче да ме земе“.

Во очите на Кол се појави разочараност. „Момче?“ Погледот му се упати кон автомобилот, а јас забележав дека лицето му се натажи.

Почувствував тага во срцето. „Жал ми е“, прошепотив, не знаејќи зошто се извинувам.

„И мене“, промрмори тој.

Еван повторно свирна, а јас пребледев и почнав да се симнувам по скалите сè уште гледајќи во Кол.

Не ги тргнавме погледите еден од друг додека одев кон автомобилот и полека и неволно влегов во него.

„Здраво, срце“, рече Еван и ме натера конечно да ја прекинам поврзаноста со Кол.

Плашливо му се насмевнав на моето момче. „Здраво“.

Тој се наведна кон мене и ме бакна пред да се смести во седиштето и да продолжи да вози.

Испаничено се завртев кон прозорецот за да го најдам Кол, но местото каде што стоеше сега беше празно. Ме обзеде тажно чувство.

„Кој беше тој?“ ме праша Еван.

„Кој?“

„Типот на скалите“.

„Не знам“. *Но се надевам дека ќе дознаам.*

Еван почна да дрдори за бендот и не му ни текна да ме праша како ми помина вечерта и како е баба ми, иако му кажав дека сум загрижена за неа. Додека стариот автомобил ме оддалечуваше од улица Шкотска, слушајќи го неговото непрекинато дрдорење, имав чувство дека судбината ме послужи со две чаши, а јас направив глупава грешка и се напив од погрешната.

1

Единбург
Девет години подоцна

ИНКарнејт.

Гризејќи ги усните зјапав во знакот на студиото за тетовирање на Лит Вок. Немаше бегање. Морав да ја отворам вратата и да влезам внатре.

Длабоко воздивнав, а усните незадоволно ми се набабрија. Знакот ИНКарнејт беше напишан со големи букви на долга стаклена табла над вратата. Двете големи стаклени табли од двете страни на сјајната црна врата беа покриени со тетовирани раце и нозе, цртежи и знаци во кои со црвено-виолетови големи букви пишуваше ТЕТОВАЖИ, ПИРСОВИ, ОТСТРАНУВАЊЕ ТЕТОВАЖИ. На средината од таблата којашто беше најоддалечена од мене, имаше два големи бели знака на кои гордо пишуваше: БРОЈ 1 СТУДИО ЗА ТЕТОВИРАЊЕ ВО ШКОТСКА и ДОБИТНИК НА ГОЛЕМ БРОЈ НАГРАДИ.

Иако јас немав тетоважи, имав слушнато за ИНКарнејт.

Да, точно е дека излегував со неколку тетовирани момчиња, но тоа не беше причината поради која имав слушнато за студиото за тетовирање на Сту Модервел. Имав слушнато бидејќи неговите знаци ја кажуваа

вистината, а го имаше дури и на телевизија изминативе неколку години. Сту беше сопственик на ИНКарнејт повеќе од триесет години. Беше многу талентиран и амбициозен уметник и наводно ангажирал само одлични уметници да работат за него.

Некој би си помислил дека требаше да бидам возбудена што одев на интервју за работното место помошник/рецепционер. Меѓутоа, ИНКарнејт беше олицетворение на сето тоа од кое што бегав во тој момент од мојот живот. Сè што беше лошо за мене.

Аплицирав за работата бидејќи ретко се наоѓаше работно место за администратор.

Иронично беше тоа што ова беше единственото место од каде што одговорија на мојата апликација.

Што друго можев да направам? Ги прекрстив рацете на градите, а очите ми беа приковани на знакот ТЕ-ТОВАЖИ. Морав да си одам од Глазгов, а немав каде да одам на друго место – Единбург беше единственото место што доволно добро го познавав за да се преселам таму, а животот во тој град беше премногу скап. Хотелот во којшто престојував всушност беше хостел па дури ни таму не можев да си дозволам да останам уште долго. Иако мојата заштеда беше доволна за да платам кирија за два месеца во некој никаков стан, немаше да ми го изнајмат ако не најдам работа.

Морав да јадам и ми требаше покрив над глава.

Како што велеше баба ми: „Питачите не можат да избираат“.

Ги спуштив рацете надолу (одбранбениот став не беше баш добар начин да се почне интервју), почекав една жена со количка за бебе да помине покрај студиото, а потоа отидов до вратата и ја отворив. Едно старинско звонче, кое воопшто не одговараше со декорот на студиото, засвони над вратата веднаш штом влегов.

Моите чизми со мала штикла гласно затропаа на скапиот под од бели плочки. Подот беше прошаран со делови од сребрен мозаик и изгледаше многу поелегантно од што би очекувале од едно студио за тетовирање.

Накратко го погледнав и останатиот дел од ентиериот. Изгледаше како типично студио за тетовирање, но помалку... валкано. Главната просторија беше голема и пространа. Од мојата лева страна имаше мало, заоблено биро од црн мермер, а на него имаше сјаен АјМек за кој би ја дала и последната пара. Зад шанкот имаше огромен плакар којшто не можев да не го забележам бидејќи вратата му беше отворена откривајќи вистински хаос од папки наредени на полиците. Од спротивната страна на бирото, на другата страна од просторијата имаше голема софа од излитена црна кожа во форма на Г, којашто изгледаше доста удобно. Пред неа имаше стаклена маса, а на неа имаше еден куп списанија и една голема чинија со бонбони завиткани во светкав целофан. Точно пред мене се наоѓаше еден вид мини галерија. Сидовите беа бели и речиси секој сантиметар од нив беше покриен со дизајни за тетоважи. Единствените сидови што беа оставени бели беа преградните сидови кои се наоѓаа овде-онде низ просторијата. На нив имаше телевизори на кои што се гледаа фотографии и видеа од делата на артистите, а во позадина одеше инди и рок музика.

Сè беше во уметнички стил.

Но каде ли беа уметниците?

Зјапав во празниот простор кога очите ми застапаа на една врата во близина на левиот агол. Го слушав бучењето на иглата за тетовирање. Сигурно таму беше просторијата за тетовирање.

Да влезам ли?

Се двоумев кога наеднаш бев турната нанапред од некој кој се обидувааше да ја отвори влезната врата. Се тргнав настрана и му се насмевнав на момчето како знак на извинување.

„Добро си?“ Кимна со главата за да ме поздрави и се упати кон бирото. Неколкупати го удри старинското свонче.

Ох. Во ред.

Неколку секунди подоцна се појави фигура од задната врата. Огромна, гломазна, сверска фигура. Зјапав

со подотворена уста додека чекореше кон нас, но како што се приближуваше, го препознав.

Обелена брада и долга виткана коса, весела насмевка и брчки околу сините очи. Не, не беше Дедо Мраз.

Сту Модервел.

Со бавни и одмерени чекори се приближи до бирото, а јас забележав дека црните моторџиски чизми што ги носеше веќе одамна ги имаше износено. Од задната соба продолжи да се слуша звукот на иглата за тетовирање, а јас претпоставив дека има најмалку уште еден вработен.

„Здраво, синко“, го поздрави младото момче. „Како можам да ти помогнам?“

„Имам закажано за отстранување тетоважа за десет минути.“

„Име?“

„Дарен Дрисдејл.“

Сту се наведна за да погледне во мониторот и неколкупати кликна на глумчето. „Дрисдејл. Седни си. Реј ќе дојде за кратко. Ќе те понудев со кафе, но проклетата машина ја купи последната асистентка, а никој од нас не знае како да ја користи.“

Муштеријата се намурти. „Не грижи се, другар“. Му кимна со главата, се сврте и седна на гарнитурата за да почека.

Во тој момент се најдов пред љубопитните светло-сини очи на Сту. Ме набљудуваше за момент, а потоа ми подари огромна насмевка. „А што можам да направам за тебе, мала самовило?“

Мала самовило? Ова не го очекував. Да не бев дојдена на интервју, можеби ќе му речев дека оваа „мала самовила“ ќе му го набие нејзиното мало, но опасно стапало во задникот ако уште еднаш ме нарече „мала самовила“.

Мислам дека тој период бев малку нервозна.

Но исто така и очајна... па... „Јас сум Шенон Меклауд“. Се приближив до него и ја испружив раката. „Овде сум за интервјуто за работното место администратор“.

„Фала му на Бога“, Сту радосно рече и ја обви неговата огромна дланка околу мојата. Ја протресе, заедно со целото мое тело. „Барем ти изгледаш нормално. Последната изгледаше како 40 години да не видела човек“.

„Ох?“ Што ли требаше да одговорам на таков коментар?

„Да. Дури не знаеше што е ападравија и ампаланг“.

Морници ми го полазија телото од самата помисла на тие генитални пирсови. Би рекла дека тој што би направил таков пирс е навистина храбар човек. „Го правите тоа овде?“

„Сајмон е задолжен за пирсовите. Тој прави сè“. Сту се насмевна. „Од начинот на кој изреагира, гледам дека знаеш што се“.

Кимнав со главата, но не ми беше баш пријатно да разговарам за генитални пирсови со мојот можеби иден шеф – иако претпоставував дека ако ја добијам работата, тоа можеби ќе стане вообичаен разговор меѓу нас. „Но сигурно немате многу такви барања овде, нели?“

„Сигурен сум дека жените би сакале да има повеќе отколку што правиме“. Сту се насмевна на својата шега и се упати кон задната просторија покажувајќи ми со раката да одам по него. „Мојата канцеларија е овде. Ајде да помуабетиме“.

Влеговме низ задната врата, минувајќи низ еден долг и тесен ходник во кој продираше светлина од три врати. Звукот доаѓаше од средната просторија. Сту покажа со рака. „Три работилници“. Покажа кон најблиската до нас. „Ја девам со мојот менаџер. Тој е нашиот главен мајстор и најдобар уметник за тетовирање, па обично тој е задолжен за големите проекти, освен ако јас не се заинтересирам. Секој петок е слободен, па за жал, денеска нема да го запознаеш. Средната работилница е на Реј. Во моментов завршува една мала тетоважа. Таа работи и на отстранување тетоважи. Последната е на Сајмон. Тој е мајстор за тетоважи, но повеќе работи на пирсови“. Сту покажа со главата кон затворената врата на крајот на ходникот. „Мојата канцеларија“.

Поминавме покрај работилниците, а јас сирнав во средната. Го видов грбот на слабата девојка со виолетова коса за која претпоставив дека е Реј. Тетовираше нешто што личеше на пеперутка на долниот дел од грбот на една девојка со облини која што беше наведната на столот.

Сирнав во последната врата, а погледот ми се сретна со еден згоден, тетовиран келав тип. Имаше муштерија, но ми мавна со раката додека поминував. И јас му мавнав и помислив дека има убави очи.

„Да влеземе, мала самовило“, рече Сту со љубезен, длабок глас кога ја отвори вратата од канцеларијата и со раката ми покажа да влезам пред него. Се намурти кога поминав покрај него. „Да не реков нешто лошо?“

Сфатив дека не сум успеала да го сокријам незадоволството од моето лице. Ме фати, па зошто да не бидам искрена? „Мала самовило? Не знам како да го сфатам тоа“.

„Не мислам ништо лошо со тоа, девојче“. Сту влезе во канцеларијата и седна на големиот кожен стол зад неговото хаотично биро. Со раката покажа кон столот пред мене, а јас набрзина седнав. „Со таа коса и тие очи, а и фактот дека си малечка, ме потсетуваш на мала самовила“.

И покрај тоа што ми пречеше, се трудев да не се насмевнам. Овој огромен карпа човек изгледаше загрижено мислејќи дека ме вознемирил. „Во ред е, имам мала трема поради интервјудо“.

„Немој да се плашиш“. Ја протресе главата. „Само ќе ми кажеш за твоето претходно работно искуство, а потоа ќе те запознаам со Реј и Сајмон. Ако ја добиеш работата, најмногу ќе работиш со нив, па затоа сакам да видам што ќе мислат тие за тебе“.

Петнаесетина минути разговаравме за моето работно искуство во административниот свет. Најмногу беше заинтересиран за моето искуство како рецепционерка во едно студио за тетовирање во Глазгов. Таму работев сè до мојата дваесетта година. Во тоа време излегував

со еден локален моторџија кој беше речиси десет години постар од мене (да, моите родители го сакаа), а неговиот најдобар другар беше сопственик на студио за тетовирање. Работата траеше исто колку и врската, околу 18 месеци. Симпатична приказна – ме изневери со една евтина моторџика, а на крај јас бев отпуштена. Мојот шеф го нарече „технолошки вишок“. Да, сигурно. На неговиот другар му беше непријатно да бидам во негова близина откако го начекав како има секс со друга жена.

Набрзо дознав дека тоа е само една од предностите да се излегува со лошо момче.

„Звучи супер“. Сту ми упати огромна и мила насмевка којашто ме натера да се насмевнам и покрај тоа што не ми беше до смеење. Направи да се чувствувам пријатно за време на интервјуто, а јас почнав да си мислам дека работењето во ИНКарнејт можеби нема да биде толку лошо. „Ајде да ги запознаеш Реј и Сајмон“.

Работилницата на Сајмон беше празна, но го најдовме како стои на прагот од работилницата на Реј. Ја гледаше додека таа зборуваше со момчето кое очигледно првпат беше дојдено да отстранува тетоважа. Младото момче се вознемири кога се појавивме јас и Сту.

Следејќи го неговиот поглед, Реј се намурти кога ја виде наглата промена на неговото расположение. Се поднасмевна и му рече: „Не грижи се. Не се дојдени за да гледаат. Нели, Сту?“

Виолетово-црната коса на Реј беше кратка и нерамна во однос на нејзиното издолжено и тесно лице. Имаше остар нос и тенки усни. Мала црна обетка сјаеше на нејзиниот нос, а на левата страна од нејзината долна усна имаше мала сребрена алка. Крупните црни очи и прекрасните долги трепки правеа нејзиното лице да не изгледа многу строго. Колку повеќе ја гледав, толку повеќе сфаќав дека беше забележителна и без впечатливата коса, пирсовите и ракавот од тетоважи со црни рози на десната рака. Тенката Харли-Дејвидсон маичка и црните фармерки ја истакнуваа нејзината издолжена фигура.

„Која е црвенкосава?“ Со брадата покажа кон мене.

„Ова е Шенон. Шенон, ова се моите уметници, Реј и Сајмон“. Сту покажа кон високиот, ќелав уметник.

Сајмон ми се насмевна, а јас го почувствував мојот аларм за тревога. Имаше дупчиња на образите, многу, многу шармантни дупчиња, сјајни очи со боја на лешник и убаво обликувани мускули под неговата сива Bifi Clуго маица. Тетоважите го покриваа секој сантиметар од неговите раце. Црни пирсови на ушите.

Тој беше проблем.

Можеби работата во ИНКарнејт сепак немаше да биде успешна.

„Треба да ја вработиш“, Сајмон му рече на Сту без да ги тргне убавите очи од мене. „Згодна е. Ќе привлече внимание“.

Не. Дефинитивно нема да успее.

Реј почна да се смее кога го забележа изразот на моето лице. „Не грижи се, црвенокоса. Тој повеќе сака пениси. Вистински пениси“.

Изненадено затрепкав, не само поради нејзината грубост, и тоа пред муштерија, туку и поради тоа што го кажа. Сајмон е геј? Тој ја забележа мојата изненаденост и почна да се смее. „Да, геј сум“.

Не сакав да си признаам, но откритието направи веднаш да се опуштам, а разочарувањето што пред малку го почувствував почна да исчезнува. Му се насмевнав на Сајмон. „Ако си сингл, ќе се онесвестам од неверување“.

Сенасмевнакогагослушнатао, изгледашезадоволно. „Не сум. Моето момче се вика Тони. Италијанец е“.

„Те молам, не го терај да почнува да зборува за Тони“. Реј се намурти и ги преврте очите. „Го сакам човекот, но ако морам да слушнам уште една приказна за талентираната уста на Тони и неговото великодушно срце, ќе повратам“.

Не можев да ја сокријам шокираноста во моите очи, а Сајмон ме потапка по рамото. „Не грижи се. Таква е Реј. Многу ме сака“.

Таа се накашла на тоа и се сврте кон нејзиниот муштерија, кој нè гледаше со израз на здодевност на

лицето. „Вработи ја, Сту. Знаеш дека сакам да ги шокирам луѓето, а црвенкосава изгледа како да ќе го прави тоа наместо мене“.

„Ќе го сфатам тоа како предизвик“, реков јас, чувствувајќи лутина поради обвинувањето дека навидум сум премногу чувствителна. „Сум слушнала и многу лоши работи, верувај ми“.

Се поднасмевна со краевите на усните. „Ќе го сфатам тоа како предизвик“.

„Сега ти успеа“, воздивна Сајмон.

„Вработена си“, рече Сту.

Го погледнав чувствувајќи огромно олеснување. „Навистина?“

Тој се насмевна. „Да, ми се допаѓаш“.

Тоа не звучеше многу професионално. „Ме вработуваш затоа што ти се допаѓам?“

„Луѓето не сфаќаат колку е важно тоа за успешен бизнис. Ако сите се согласуваат, ако има добра атмосфера, луѓето ќе нè препорачуваат“.

„А, да, бидејќи мојата љубезност, а не мојата голема вештина со иглата за тетовирање, ги носи сите препораки“, Реј се пожали.

Сту се намурти. „Ниту твојата љубезност, ниту твојата вештина со иглата ги носи сите препораки, туку...“

„Кол“, му ја заврши реченицата и му се насмевна. „Но ни јас не сум лоша“.

Сту не можеше, а да не се насмее на тоа. „Точно, ни ти не си лоша“.

„Така е“. Сајмон се сврте кон нас и нè избрка со рацете. „Да ја оставиме Реј да работи“. Ми се насмевна додека одевме кон ходникот. „Значи, ја прифаќаш работата?“

Размислив додека одев по Сту кон главната проспекторија. Еден муштерија чекаше покрај бирото, а Сајмон побрза да го пречека додека Сту со исчекување гледаше во мене.

Реј имаше голема уста и претпоставувајќи дека нема

филтер меѓу устата и мозокот, но зад нејзиното подбивно однесување, почувствував дека се крие вистинска наклонетост кон нејзиниот работодавец и нејзиниот колега. Сту беше гласен и отворен, но опуштен и добар човек. А и Сајмон изгледаше опуштено и фино.

Можеби ова нема да биде најлошото место за работа.

Но кого залажував? Можеа да бидат ужасни и сепак ќе ја прифатев работата. Ја испружив раката. „Ви благодарам. Со задоволство ќе прифатам“.

Сту се насмевна, ми ја протресе раката заедно со целото тело. „Одлично. Може да почнеш од понеделник?“

„Одлично“, реков и јас, а на моето лице се појави широка насмевка за првпат по денови, а можеби и недели. Ми олесна што конечно мојот живот почна да оди во добра насока.

Сту го погледна Сајмон преку рамото. „Рече да!“

Сајмон се насмеа. „Одлични вести. Ќе му се допадне на Кол“.

„Ах, да“. Сту се насмевна на таков начин што направи да затреперам од возбуда. Кој ли е Кол? Очите на Сту блеснаа. „Јас уште малку ќе одам во пензија. Не сум често овде, управувањето на студиово ќе му го препуштам на менаџерот, Кол. Во понеделник ќе ти каже сè што треба да знаеш“.

Едвај се насмевнав наместо да одговорам.

Одеднаш почувствував многу лошо чувство во долниот дел од стомакот.

* * *

Собата беше ладна и тесна, но барем имав кров над главата. Сепак, тоа не ја правеше околината помалку депресивна. Да не споменувам и дека ме излудуваше фактот да ја делаам заедничката бања со другите пет гости кои отседнуваа во „хотелот“.

Завршив со пополнувањето на формуларот што ми го даде Сту пред да си заминам од ИНКарнејт. Од една страна, чувствував дека имам неверојатна среќа бидејќи толку брзо успеав да најдам работа, но од друга страна

пак, бев преплашена поради средбата со мојот нов менаџер. Се надевав дека и тој е како Сту или барем како Сајмон. Дека не е некој лош, опасен тип.

Тивко мрморев мислејќи на недоразбирањето што ме доведе во оваа ситуација, го тргнав формуларот и го зедев телефонот. Немаше пораки. А и не очекував дека ќе има – претходно не бев многу присутна во животот на моето семејство во Глазгов, но барем постоев. Сега ми се чинеше како целосно да бев избришана од нивното сеќавање.

Игнорирајќи го чувството на бес во мојот стомак, станав и зачекорив низ малата соба упатувајќи се кон куферите и петте кутии во кои беа сместени моите работи. Поголемиот дел од работите ги фрлив пред да дојдам овде. Мислев дека тоа ќе ми помогне да се ослободам од сеќавањата и да почнам од почеток.

Пребарувајќи низ кутиите, ја најдов таа што ја барав. Единствената кутија што ја чував од средно училиште. Во неа ги чував сите тетратки за цртање и сиот прибор. Цртањето отсекогаш ме опуштало – за момент успевав да заборавам на сè. Во последно време тоа многу ми беше потребно.

Додека се пакував, немав време да ги разгледам сите мои цртежи, но вечерва немав ништо друго освен време и четири мрачни сидови. Ми беше потребно нешто што ќе ми го одвлече вниманието од моите семејни проблеми, а немав пари да си купам нови книги.

Ја довлечкав кутијата до креветот, со една стара маица го избришав правот насобран врз тетратките за цртање и легнав на креветот за да ги разгледам. Некои од старите цртежи ме натераа да се насмевам. На почетокот цртањето не ми одеше баш најлесно. Сакав да цртам, но не успевав да направам цртежот да заживее. Сè додека едно момче од мојот клас во прва година средно (момче во коешто бев ептен затрескана) не ми покажа како правилно да го држам моливот и како да цртам врз хартијата без да правам дебели, нефлексибилни линии.

Тогаш добро ми тргна и се заразив со цртањето.

Уметноста траеше. Првата заљубеност не.

Еден лист падна од третата тетратка, а јас го кренав и одеднаш се присетив на едно друго момче. Пред една година кога ќе го погледнев цртежот, ќе почувствував остра болка – само еден блед потсетник на местото на вистинското чувство.

Меѓутоа, сега кога го гледав цртежот на моето поранешно момче, Ник, чувствував само огорченост. Таа огорченост стануваше познат дел од мене, а јас ја мразев од дното на душата. Но не знаев како да се борам со неа.

Се потпрев на перницата и со прстите го туткав цртежот на прекрасниот Ник Брајар. Почнав да излегувам со Ник по девет месеци откако моето прво момче Еван ненадејно ме откачи. Ник успеа малку да ја ублажи болката што Еван ми ја нанесе. Во мојата незрелост, мислев дека сум го победила Еван со тоа што почнав да излегувам со Ник. Тој имаше деветнаесет години и беше прекрасен. Беше главен пејач во ривалниот рок бенд.

Ник беше првиот од моите лоши, опасни момчиња...

* * *

Малиот клуб беше нечист и зачаден, а внатре беше премногу жешко. Но бев премногу возбудена додека го гледав Ник како пее на сцената со неговиот бенд, Allied Criminals. Мислев дека нивното име е глупаво и не ја сакав многу нивната музика, но ми се допаѓаше гласот на Ник, неговата страст и возбудата што ја чувствувавше публиката кон нив. Се чувствував гордо стоејќи во толпата како негова девојка и си ветив себеси дека секогаш ќе му бидам поддршка, без оглед на сè.

Ник на сцена изгледаше арогантно, но во реалноста беше доста мило момче. Претходната вечер кога му кажав дека нема да стигнам на неговиот настап поради семејна обврска, не ми се налути. Беше разочаран, но не направи голем проблем од тоа како што би направил Еван. А и правеше да се чувствувам посебно на начин на кој Еван никогаш не направил. Ник секогаш ми

кажуваше колку сум убава, забавна и интересна. Се чувствував обично, сè додека не го запознав него. Навистина почнував да се вљубувам во него, а сигурно тоа беше и причината поради која со него ја изгубив мојата невиност неколку недели претходно.

Моите другарки се однесуваа многу незрело во врска со тоа, а беа и љубоморни. Тоа мене ми изгледаше смешно. Мислеа дека ќе направам грешка ако имам секс со него и воопшто не ме поддржуваа во врска со целата ситуација. За среќа, го имав Ник во мојот живот и не морав цело време да ја трпам нивната наивност.

Откако Ник беше толку мил со мене претходната вечер, шепотејќи ми слатки зборови додека водеше љубов со мене, одлучив порано да си одам од роденденската забава на тетка ми и да одам да ја гледам свирката. Едвај чекав да го видам изразот на неговото лице кога ќе ме види.

Бендот заврши со свирење, а јас набрзина се упатив кон вратата која водеше зад сцената. Човекот од обезбедувањето се обиде да ме спречи, но кога му објаснив која сум, го снема зад сцената и се врати со „менаџерот“ на бендот. Тоа всушност беше Џастин, постариот братучед на Ник, а јас не бев сигурна зошто беше квалификуван да биде нивни менаџер. Но тогаш не ми беше ни важно. Џастин ме препозна и ми дозволи да влезам зад сцената, но го снема пред да успеам да го прашам каде да одам. Се упатив во погрешната насока и ги најдов момците од бендот како седат околу една зафрлена, стара маса за билјард. Пиеја пиво и гласно зборуваа еден со друг со некои момчиња и девојчиња што не ги познавав.

Ник никаде го немаше.

Алан, главниот гитарист, ме здогледа и се вкочани, очите нервозно почнаа да му шетаат гледајќи зад мене, пред повторно да го врати погледот кон мене. „Шенон“. Нагло стана, а и другите ме погледнаа на ист начин. „Мислев дека нема да дојдеш вечерва“.

Се насмевнав, но усните ми трепереа.

Ја почувствував напнатоста што ја предизвика моето појавување. „Сакав да го изненадам Ник. Каде е?“

„Ух, не знам“. Дигби, тапанарот, ги крена рамениците и погледна кон другите со лажна nonchalance на која и тие возвратија.

Но не и Алан. Ги стегна усните додека гледаше во нив, а кога повторно го упати погледот кон мене, јас тврдоглаво гледав во него. Мојата директност го изненади. Јас и Алан добро се согласувавме. Всушност, понекогаш имав впечаток дека му се допаѓам. Постојано флертуваше со мене и секогаш беше внимателен кон мене. Јас никогаш не обрнував внимание на тоа бидејќи бев луда по Ник и никој не можеше да го заземе неговото место.

„Каде е, Алан?“

Очите на Алан омекнаа од чувството на жалење што се појави во нив. „Во гардеробата е, Шенон“. Со главата покажа зад мене, а на другите им стана непријатно.

Срцето ќе ми излезеше од градите. Се свртев и со поголема самодоверба од таа што ја чувствував, почнав да чекорам со чизмите со ниска штикла, упатувајќи се кон тесниот и темен ходник. Застанав пред една црна врата на која со бели букви пишуваше ГАРДЕРОБА.

Слушнав стенкање и забрзано дишење и знаев што ќе ме чека кога ќе влезам, но морав да видам со свои очи.

Ја ставив растреперената рака на кваката и ја отворив вратата.

Во малечката соба со придушени светла, којашто не беше поголема од еден голем плакар, го видов Ник, со фармерките спуштени до глуждовите, како ѝ го забива на русокосата која ја имаше прицврстено до сидот.

Кога двајцата изненадено ги свртеа главите, ме обзеде чувство на гадење и болка какво што немав почувствувано дотогаш. Очите на Ник се ококорија кога ме виде и одеднаш русокосата повеќе не беше важна. Ја пушти и со преплашен глас почна да го довикува моето

име. Таа падна на подот кога Ник се наведна да ги крене фармерките.

Почнав да бегам, игнорирајќи го довикувањето на Алан и Ник додека трчаа по мене. Ги изгубив во толпата на валканиот бар и побрзав до автобуската постројка. На крајот завршив пред вратата на мојата другарка Каро. Ме пушти да влезам, а јас почнав да плачам, извинувајќи ѝ се што мислев дека е наивна, кога на крајот излезе дека јас бев единствената што требаше да биде обвинета за тоа...

* * *

Ник беше многу важна лекција за мене. Но сепак, потребно беше неверството на уште еден маж за да ја научам. На крајот, сфатив какви се тие машки. Меѓутоа, подоцна се вплеткав со поинаков вид лошо момче: момче коешто не ме изневеруваше, но сепак наоѓаше начин да ми го уништи животот.

Но не повеќе.

Го искинав цртежот на Ник на стотици мали парченца.

Никогаш повторно.